

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobkyně: P. T. V., nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupena Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 6, proti žalovanému: Policie ČR, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, Praha 3, Olšanská 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. dubna 2010 č.j. CPR-6523-3/ČJ-2009-9CPR-V227,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 30. dubna 2010 č.j. CPR-6523-3/ČJ-2009-9CPR-V227 s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,- Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr.Jiřího Hladíka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí Policie ČR, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 30.4.2010 č.j. CPR-6523-3/ČJ-2009-9CPR-V227, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Chomutov ze dne 15.4.2009 č.j. CPUL-2085-27/ČJ-2009-044061-KRAM, a kterým bylo toto rozhodnutí o uložení správního vyhoštění potvrzeno.

Žalobkyně namítla, že v jejím případě nelze aplikovat ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.), neboť smluvní vztah, ze kterého správní orgán vychází, se týká osob odlišných od žalobkyně a

v případě dohody o dočasném přidělení zaměstnanců se jedná se o neplatný právní úkon podle § 39 občanského zákoníku, když dohoda byla uzavřena v neprospěch třetí strany - žalobkyně. Odpovědnost za výkon nelegální práce vyvozovaná z takovéto dohody dopadá na účastníky této dohody a nikoli na žalobkyni. Pro užití ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. není rozhodující skutečnost, že žalobkyně vykonávala nelegální práci, ale skutečnost, že byla zaměstnávána bez povolení k zaměstnání. Právní úprava pojmu „nelegální práce“ obsažená v § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb. je nezávislá vůči úpravě cizineckého práva, proto je nutno přistupovat k pojmu „je zaměstnána bez povolení k zaměstnání“ samostatně. Hovoří-li tedy předmětné ustanovení o zaměstnání, nelze než dospět k závěru, že předpokladem pro jeho užití je vznik pracovně právního vztahu, resp. uzavření pracovní smlouvy. V případě žalobkyně však nedošlo vůbec k naplnění pojmových znaků pracovní smlouvy a žalobkyně nebyla ve smyslu zákoníku práce zaměstnána. Uvedeným ustanovením zákona č. 326/1999 Sb. je postihováno vědomé uzavření pracovní smlouvy, aniž by k tomu měl cizinec pracovní povolení, a nikoli samotný výkon práce. Samotná pracovní činnost, resp. výkon práce, jak má na mysli § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti, ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. postihována není. V případě žalobkyně tak nelze uzavřít, že došlo ke vzniku pracovního poměru a rozhodnutí vydaná v obou stupních tak byla postavena na nesprávném právním posouzení věci a jsou nezákonná. Rozhodnutí konstatující výkon nelegální práce přísluší jinému správnímu orgánu, a to dle zákona o zaměstnanosti.

Dále žalobkyně v žalobě poukázala na nesprávnost spojení doby vykonatelnosti rozhodnutí a doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky. Pro výrok rozhodnutí, kterým dochází k závaznému určení o přerušení, resp. stavění běhu doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, je nutno hledat odpovídající zákonnou normu, která rozhodnutí tohoto druhu umožňuje. Žalobkyně namítla, že v jejím případě neexistuje ustanovení zákona, které by umožňovalo výrokem správního rozhodnutí stavění doby nebo spojení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, s dobou vykonatelnosti. Zákon neuvádí, že doba vykonatelnosti rozhodnutí je shodná s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR. I z tohoto důvodu je výrok prvostupňového rozhodnutí nezákonný a nezákonné je tedy i napadené rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba obsahuje v podstatě shodnou argumentaci, která byla použita již v odvolání a na kterou je v napadeném rozhodnutí reagováno. Pokud se jedná o odkaz na dobu vykonatelnosti ve výroku rozhodnutí, k tomu žalovaný uvedl, že provedenou novelizací zákona č. 326/1999 Sb. zákonem č. 428/2005 Sb. s účinností od 24.11.2005 zákon nově stanovil dobu, od které počíná běžet lhůta pro omezení vstupu na území v souvislosti se správním vyhoštěním cizince. Tato doba se neshoduje s dobou platnosti rozhodnutí.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 3.3.2009 bylo Inspektorátu cizinecké policie v Chomutově doručeno Úřadem práce v Mostě sdělení o výsledku kontroly ze dne 11.9.2008. Sdělení se týká společně provedené kontroly, zaměřené na výkon nelegální práce podle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Kontrola byla provedena pracovníky Úřadu práce v Mostě a policisty Inspektorátu cizinecké policie v Chomutově v Korozlukách ve výrobních halách společnosti Maurice Ward & Co., s.r.o., kde provozovala svoji činnost společnost Euromontec CZ s.r.o. V tomto sdělení Úřad práce v Mostě uvedl, že vycházel ze smlouvy o dočasném přidělení zaměstnanců č. 2008/1, z vystavené faktury a ze skutečnosti, že kontrolovaným osobám bylo přiděleno osobní číslo a že tyto práci vykonávaly v pracovním oděvu společnosti

Maurice Ward & Co., s.r.o., za dohledu jejích kmenových zaměstnanců, kteří odvedenou práci i kontrolovali. Osoby, které uzavřely přílohy k Dohodě o dočasném přidělení zaměstnanců pracovaly v srpnu 2008 v Korozlukách bez uzavření pracovní smlouvy nebo dohody o pracovní činnosti.

Vedle uvedeného sdělení byla doručena Úřadem práce v Mostě smlouva o dílo č. 2008/1 uzavřená dne 18.8.2008, ve které je jako zhotovitel označena obchodní firma P. T. V., IČ: X) a jako objednatel společnost Euromontec CZ s.r.o. Podle této smlouvy se žalobkyně zavázala provést pro objednatele pomocné práce v rámci své živnosti. Ve správním spise je založena faktura č. 1 vystavená žalobkyní pro společnost Euromontec CZ s.r.o. za provedené pomocné práce v rámci živnosti s datem uskutečnění zdanitelného plnění 31.8.2008 a datem splatnosti 30.9.2008. Faktura byla vystavena na částku 4.130,- Kč. Z výpisu z veřejné části Živnostenského rejstříku platného k 12.9.2008 vyplývá, že žalobkyni vzniklo dnem 1.7.2008 živnostenské oprávnění pro živnost specializovaný maloobchod a maloobchod se smíšeným zbožím, toto živnostenské oprávnění bylo vydáno na dobu určitou do 28.8.2008. Obsah správního spisu tvoří i přehled docházky pracovníků za období od 1.8. do 31.8.2008 ve firmě Maurice Ward & Co., s.r.o., ze kterého vyplývá, že žalobkyně v měsíci srpnu odpracovala 84 hodin a měla přiděleno osobní číslo 702.

Na základě uvedených skutečností správní orgán prvního stupně dne 8.4.2009 zahájil se žalobkyní řízení ve věci správního vyhoštění z území České republiky podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb.

Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Chomutov, ze dne 15.4.2009 č.j.: CPUL-2085-27/ČJ-2009/044061/KRAM bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území ČR, byla stanovena na 1 rok. Ve výroku rozhodnutí je dále uvedeno, že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že zvážil závažnost protiprávního jednání žalobkyně, když bylo jednoznačně prokázáno, že polovinu měsíce srpna 2008 byla zaměstnána u společnosti Maurice Ward & Co, s.r.o., kde vykonávala jako zaměstnankyně sjednané práce na základě dohody o dočasném přidělení zaměstnanců. Účastnice je uvedena v přehledu docházky, bylo jí přiděleno osobní číslo. Pracovní činnost vykonávala jako zaměstnankyně, ačkoli neměla uzavřen platný pracovní právní vztah nebo jinou smlouvu, neměla platné povolení k zaměstnání a platné oprávnění podle zvláštního právního předpisu, které by ji opravňovalo k provozování této dani podléhající výdělečné činnosti. Tímto se dopustila výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodl odvolací orgán napadeným rozhodnutím tak, že odvolání se zamítá a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu se potvrzuje.

V odůvodnění rozhodnutí odvolací orgán zrekapituloval průběh řízení a vyjádřil se k odvolacím námitkám. Zopakoval, že žalobkyně byla kontrolována pracovníky Úřadu práce Most v objektu společnosti Maurice Ward & Co. s.r.o. v Korozlukách, kde provozovala svoji činnost společnost Euromontec CZ s.r.o. V rámci kontroly bylo zjištěno, že v uvedeném objektu v měsíci srpnu 2008 žalobkyně pracovala bez povolení k zaměstnání ve společnosti Maurice Ward & Co. s.r.o. jako zaměstnanec této společnosti. Pracovní činnost vykonávala, aniž by jí bylo uděleno úřadem práce povolení k zaměstnání. Úřad práce konstatoval porušení

zákona o zaměstnanosti, neboť v měsíci srpnu žalobkyně pracovala v uvedeném objektu bez uzavření pracovně právního vztahu nebo jiné smlouvy a bez povolení k zaměstnání, čímž se dopustila nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. V době kontroly žalobkyně vykonávala práci v pracovním oděvu společnosti Maurice Ward & Co. s.r.o., za dohledu jejích kmenových zaměstnanců, kteří odvedenou práci i kontrolovali. Dále úřad práce při svém závěru vycházel z přehledu docházky za srpen 2008, kde u jména žalobkyně bylo číslo zaměstnance 702. Z tohoto přehledu bylo prokazatelně zjištěno odpracování 84 hodin v měsíci srpnu 2008. Podle výpisu z veřejné části živnostenského rejstříku s dnem zápisu 1.7.2008 vydaného na obchodní firmu PHAM Thi Van podnikatele P. T. V., nar. X, pak vyplývá, že platnost živnostenského oprávnění byla na omezenou dobu, a to do 28.8.2008, s tím, že živnost bude specializovaná na maloobchod se smíšeným zbožím.

K odvolací námitce žalobkyně odvolací orgán uvedl, že skutečnost, že výkon nelegální práce nebyl sankcionován příslušným úřadem práce, neznamená, že správní orgán nezjistil skutečný stav věci a že vydané rozhodnutí je v rozporu se zákonem, pokud se opírá o skutkové okolnosti zjištěné při kontrole plnění podmínek zákona o zaměstnanosti úřadem práce a orgány cizinecké policie. Zákon č. 326/1999 Sb. formuluje v ustanovení § 19 odst. 1 písm. b) bod 3 konkrétní podmínky, za kterých policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění bez toho, aby splnění těchto podmínek současně podmiňoval existencí výroku o vině v rámci rozhodnutí správního úřadu s odlišnou kompetencí v přestupkovém řízení. Orgány policie jsou oprávněny samy si učinit závěr o tom, zda jsou dány předpoklady pro zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění a zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro takové rozhodnutí.

Odvolací orgán uvedl, že na základě soustředěného podkladového materiálu bylo zjištěno, že účastnice řízení prokazatelně pracovala v srpnu 2008 ve výrobní hale společnosti Maurice Ward & Co. s.r.o., kde vykonávala pomocné práce. Dle přehledu docházky jí bylo přiděleno zaměstnanecké číslo 702 a odpracovala 84 hodin. S odkazem na ustanovení § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, odvolací orgán uvedl, že bylo prokázáno, že účastnice pracovala bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, čímž jí byl umožněn nelegální výkon práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti. V době kontroly měla vydáno živnostenské oprávnění s platností od 1.7. do 28.8.2008 na živnost „specializovaný maloobchod a maloobchod se smíšeným zbožím“. Z toho vyplývá, že v srpnu 2008 žalobkyně neměla ani platné oprávnění podle zvláštního právního předpisu (zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů), neboť v srpnu 2008 vykonávala pomocné práce ve společnosti Maurice Ward & Co. jako zaměstnanec. Toto také potvrdila do protokolu o vyjádření účastníka, který byl sepsán dne 15.4.2009. Pracovní činnost vykonávala, aniž by jí bylo uděleno příslušným úřadem práce povolení k zaměstnání.

K argumentaci účastnice řízení, že sdělení o výsledku kontroly není zákonným důkazem, odvolací orgán uvedl, že toto sdělení bylo jedním z podkladů pro řízení, které vypovídá o protiprávním jednání účastnice řízení. Dále odvolací správní orgán vyjmenoval doklady, ze kterých vycházel při posuzování odvolání a které se shodují s doklady, které měl k dispozici prvostupňový správní orgán.

Na základě těchto skutečností dospěl odvolací orgán k závěru, že prvostupňový správní orgán dostatečně prokázal skutečnost, že žalobkyně pracovala jako zaměstnanec a ne

jako osoba samostatně výdělečně činná, aniž by jí bylo uděleno příslušným úřadem práce povolení k zaměstnání. Byly tedy splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla částečně podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění platném v rozhodné době policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Žalobkyně v žalobě namítla, že podle tohoto ustanovení jí nemohlo být správní vyhoštění uloženo, neboť nedošlo k naplnění pojmových znaků pracovní smlouvy a ona tak nebyla zaměstnána. Samotný výkon práce nelze podle uvedeného ustanovení postihnout. Tuto námitku soud jako důvodnou neshledal. Pro posouzení toho, zda je cizinec zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, není rozhodující, zda byla mezi cizincem a subjektem, pro který určitou práci vykonává, uzavřena písemná pracovní či jiná obdobná smlouva. Rozhodující jsou faktické okolnosti. I v případě, že k uzavření žádné smlouvy nedošlo, ale cizinec po určitou dobu fakticky v určených prostorách vykonává práci, která je mu zadávána určitou firmou, při práci se řídí pokyny zaměstnanců takové firmy, je jimi kontrolován, je třeba na takovou situaci pohlížet jako na zaměstnanecký vztah vzniklý mezi cizincem jako zaměstnancem a firmou jako zaměstnavatelem. V daném případě bylo získanými doklady prokázáno, že žalobkyně vykonávala práci pro společnost Maurice Ward & Co. s.r.o. v pozici zaměstnance. Při práci se řídila pokyny vydávanými jinými zaměstnanci společnosti, kteří její práci rovněž kontrolovali, práci vykonávala v určených prostorách, společnosti jí bylo poskytnuto oblečení, bylo jí přiděleno zaměstnanecké číslo, v seznamu odpracované doby je poznámka, že hradila píchačku, z čehož lze dovodit, že byla kontrolována odpracovaná pracovní doba. Ze všech těchto okolností dle názoru soudu správní orgány obou stupňů oprávněně dovodily, že došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění podle shora citovaného ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., neboť žalobkyně byla zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Vzhledem k předmětu povolené živnosti se nemohlo v daném případě jednat o výkon práce na základě živnostenského oprávnění.

Jako důvodnou však soud shledal druhou námitku uplatněnou v žalobě, která se týkala nezákonnosti výroku, že doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území České republiky je shodná s dobou vykonatelnosti tohoto rozhodnutí.

Podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Dobu, po

kteřou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

Až zákonem č. 303/2011 Sb. byl novelizován zákon č. 236/1999 Sb. tak, že v ustanovení § 118 odst. 4 jednoznačně stanovil, že do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Do 31.12.2011 takové ustanovení v zákoně č. 326/1999 Sb. obsaženo nebylo. Otázkou, zda se do doby zákazu vstupu vyhoštěného cizince započítávalo i období, kdy byla odložena vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24.1.2012 č.j. 1 As 106/2010-83, který dospěl k závěru, že doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné se do doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území ČR, nezapočítává až podle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1.1.2012. K předcházející době rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v uvedeném usnesení s odkazem na novelu učiněnou zákonem č. 428/2005 Sb. dovodil, že *bez výslovné právní úpravy nebylo možné k tíži cizince dovozovat, že by počátek doby zákazu vstupu vyhošťovaného cizince měl být ve všech případech odvozován od okamžiku, kdy se rozhodnutí o vyhoštění cizince stane vykonatelným, a že by se do této doby nezapočítávalo období, kdy byla odložena vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění.*

Tento závěr plně dopadá na daný případ, kdy prvostupňový správní orgán ve výroku rozhodnutí uvedl, že doba správního vyhoštění, v daném případě jeden rok, je shodná s vykonatelností rozhodnutí. Rozhodnutí o správním vyhoštění obsahuje několik výroků – zejména je rozhodnuto o tom, že se správní vyhoštění ukládá, je stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území a povinnost vycestovat v určité lhůtě. Pokud jde o otázku vykonatelnosti, poukazuje soud na to, že vykonatelnost se vztahuje dle právní úpravy provedené zákonem č. 326/1999 Sb. pouze k povinnosti vycestovat. Zákon o pobytu cizinců v § 118 odst. 1 věta druhá ukládá policii, aby v rozhodnutí stanovila dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Z žádného zákonného ustanovení ale nevyplývá oprávnění policie stanovit, že běh této doby se odvíjí od vykonatelného rozhodnutí. Toto oprávnění by muselo být výslovně v zákoně uvedeno tak, že by zákon vázal běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, na vykonatelnost rozhodnutí. Takto ale úprava byla provedena s účinností až od 1.1.2012. Jestliže žalovaný tuto nezákonnost prvostupňového rozhodnutí nenapravil a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, je třeba z tohoto důvodu napadené rozhodnutí hodnotit jako nezákonné.

Na základě shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce měl ve věci úspěch. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, odměna advokátovi za 2 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby) po 2.100,- Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 7, § 9 odst.3 písm.f/, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhl.č.177/1996 Sb.). Protože zástupcem žalobkyně je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Částka daně činí 1.008,- Kč. Náklady řízení tedy celkem činí 7.808,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode

dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým

označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo

svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání

lhůty k

podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to

neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní

symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. června 2013

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová